

MOHAVSKÁ PÚŠŤ, PACIFICA, USA
JAR 1997

Máj je obdobie prachu. V opare hmly sa vzdúvajú a padajú závaný vetra, nesú so sebou veľké sivohnedé kúdoly prachu, ktoré sa zavýjjajú a syčiac naháňajú nad krajinou. Víria nad zemou, prenikajú kosodrevinou a pokračujú ďalej, až sa nazbierajú do zvlnených dún, ktoré nebadateľne putujú a rastú v ustavičnom hukote.

Kedysi varovali strážcov majákov, aby prídlho nepočúvali more. Vystrihali ich, že prídu o rozum, prenasledovaní tajomnými hlasmi.

Akoby sa v tom dunení nachádzal akýsi kód, ktorý, len čo ho mozog zachytí, nezvratne vyvolá démonov z hlbín.

Vietor som už nepočula. Plecia ma boleli, lebo som niesla ťažkú brokovnicu, a nohy mi pracovali mechanicky, ako by mi ani nepatrili. Myšlienky mi ulietali do denného sna: spomenula som si na Teda pod slnečníkom v Soeste, ležal tam s veľkými pestrofarebnými vtákmi v náručí a o niečom sníval. Pery sa mu pohybovali.

Uvedomila som si, že mám v ústach čosi mäkké, zastala som a vyplula sivú hrudku zoschnutých slín. Skip podišiel bližšie a hľadel na pľuvanec, ktorý ležal na zemi ako chlpatá motýlia larva. Dupla som naň a snažila sa ho zatlačiť do piesku, ale podarilo sa mi ho len rozvalkať na dlhú špagetu. Skip ma nemo sledoval.

To je prach, povedala som.

Vybrala som z batoha fľašu s vodou, vypláchla si ústa a párkrát som vodu vyplula. Keď som si batoh znovu nasadila, všimla som si, že o kúsok ďalej v piesku niečo leží. Z púštnej duny vytŕčal kúsok ružovej látky, nadutý vo vetre ako nevelký padáček. Podišla som k nemu a nohou sa toho dotkla. Boli to spodky.

